

KRINDZS GONDOLAT BÁNT ENGEMET

Egy gondolat bánt engemet:
Miert is öltem egeret?
Hiszen nem öltem agarat,
se kutyát, macskát, madarat,
csak legyet, hangyát, szúnyogot,
rút, piti gyilkos, sunnyogok,
az egér húgyot, száz drázsét
hagyott házamban szerteszt,
s az én házam az én hazám,
pusztulnod kell, komám, az ám!
Mégis, a ragacsba ragadt,
lekonyult bajszú pár falat
csatakos test kísért, bizony –
életet elvenni iszony!

Egy gondolat bánt engemet,
hogy a nő, kit méregetek
a vonaton (én, sült kamasz,
kit rügyeztet minden tavasz),
nem sütötte le a szemét,
hanem rám meredt: – Kis szemét,
na most stírölj, ha tudsz, ha mersz,
e macsó-tempó oly kommersz...
Én, tetten ért, taknyos kölök,
sápadok és vörösödök,
félrekapom a szememet,
már odalesni sem merek
sok-sok éve a vonaton,
emléke éget, s én hagyom...

Egy gondolat bánt engemet,
míg valaki el nem temet.
Húsvéthétfő volt, locsolás,
kikerülhetetlen szokás,
jöttek a kedves rokonok,
piszok bűdös kölnit nyomott
kezembe valaki: – Gyerünk,
pacsuli a mi fegyverünk!
S a vendég holland lány fejét
azzal locsoltam szerteszét,
a fals nedű szemébe ment,
megríkattam a védtelent,
bőgött egyre, és fuldokolt,
így tanult kis magyar modort.

Krindzs gondolat bánt engemet,
fals esetek keringenek,
sok kínos baki, bandzsa vád,
ember, Isten, haza, család,
a sok balfékség megkötöz,
felettem szégyen-sas köröz,
éles szemű, folyvást lecsap,
mi itt csurog, az nem kecsap,
ennedik előadás, tadám,
belső teátrum színpadán.